

# DE BESTEMMING

Rik de Lavaletta

© 2025 Rik de Lavaletta

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Eerste druk

ISBN 9789403822259

NUR: 334

Vormgeving en omslag: eigen ontwerp

[www.rikdelavaletta.nl](http://www.rikdelavaletta.nl)

*Met dank aan*  
*Lilian de Groot en Finn Audenaert*  
*voor alle hulp en goede tips*

## Inhoud

|                                           |     |
|-------------------------------------------|-----|
| Een Perfecte Wereld Met Barsten .....     | 5   |
| De Illusie Van Harmonie .....             | 29  |
| Kleine Glitches, Grote Vragen .....       | 39  |
| De Onzichtbare Kooien Van Balans.....     | 61  |
| De Nexus: Heerser Of Dienaar?.....        | 73  |
| Herinneringen Aan Een Tijd Met Chaos..... | 85  |
| Het Spel Van Scores En Status .....       | 93  |
| De Reboot.....                            | 103 |
| De Val Van Perfectie .....                | 111 |
| De Roep Van Chomolungma .....             | 125 |
| De Verlichte Beklimming .....             | 137 |
| De Brug Tussen Twee Werelden.....         | 141 |
| De Stilte Van De Bergen.....              | 153 |
| Met Gevaar Voor Eigen Leven .....         | 165 |
| Het Drijvende Rijk .....                  | 173 |
| Overleven Op De Rand Van Tijd.....        | 183 |
| De Wachter Van De Hoogte .....            | 195 |
| De Breuk.....                             | 209 |
| De Stilte Van Het Inzicht .....           | 225 |
| Orde Of Overgave.....                     | 235 |
| Gezichten Van Het Lot .....               | 245 |
| De Apocalyps .....                        | 255 |

## EEN PERFECTE WERELD MET BARSTEN

Het is het jaar 2224. Elke ochtend begint hetzelfde, strikt geregisseerd door technologie. Om 06:30 wordt mijn appartement wakker. De ramen, afgestemd op mijn persoonlijke schema, worden langzaam transparant. Het warme licht van de opkomende zon glijdt door de ruimte als een zachte aanraking die mijn zintuigen prikkelt. Het voelt bijna menselijk, alsof het systeem begrijpt wat ik nodig heb om de dag te beginnen.

Alles is aangepast aan mijn voorkeuren, zorgvuldig samengesteld door algoritmes die mij beter lijken te kennen dan ik mezelf ken. Mijn appartement ademt innovatie en comfort, een perfecte samensmelting van technologie en esthetiek. De wanden zijn glad en glanzend, met subtiele patronen die zacht oplichten in het ochtendlicht. De meubels zijn minimalistisch en functioneel.

Toch doorbreekt een vintage platenspeler in de hoek, een erfstuk uit een vervlogen tijd, de futuristische strakheid. Ernaast staat een leren leesstoel met zichtbare slijtageplekken, omringd door een kleine stapel vergeelde boeken. En niet te vergeten de pendule van mijn grootouders... Een mooi stukje antiek. Deze tastbare herinneringen aan een ander tijdperk voegen onverwachte warmte toe aan de anders zo gestroomlijnde ruimte.

"Goedemorgen," klinkt de stem van mijn holografische assistent, vlekkeloos als altijd. De toon is vriendelijk, zonder enige ondertoon van irritatie of haast.

"Je Earth-Score is onveranderd: 154. Het weer buiten is stabiel, met een temperatuur van 24,7 graden Celsius." De stem zweeft door de kamer, doordrenkt van een bijna rustgevende perfectie, ontworpen om comfort en zekerheid te bieden.

Mijn blik valt op het getal dat boven mijn pols wordt geprojecteerd. Een subtiele herinnering aan mijn waarde in deze wereld. De Earth-Score, een minutieuze combinatie van mijn IQ, EQ en de maatschappelijke waarde van mijn werk, is niet zomaar een cijfer. Het is een identiteit, een beoordelingssysteem dat bepaalt waar ik mag wonen, welke technologie ik mag gebruiken en zelfs hoeveel invloed mijn mening heeft.

Alles hangt af van deze score. Het is een balans tussen rede en emotie, zeggen ze. Maar wiens balans is het eigenlijk? Wiens normen bepalen deze wereld?

Ik trek een kamerjas aan terwijl ik me naar de Matter-Reformer begeef. Het zijdezachte materiaal voelt koel tegen mijn huid. De Matter-Reformer staat glimmend in de hoek van de keuken, een stil symbool van technologische triomf. Normaal gesproken een bron van vertrouwen, maar vandaag blijft de zachte gloed uit...

Ik geef mijn gebruikelijke bestelling door: een omelet en koffie. Maar er gebeurt niets... Geen geruststellend geratel, geen flits van activering, alleen een ijzige stilte die zich door de ruimte verspreidt.

Licht laat ik mijn vingers over het glazen display glijden.

"System override," zeg ik, met een vleugje ongeduld in mijn stem.

Het apparaat reageert met een zwak, bijna verontschuldigend gezoem, dat abrupt wegsterft. Dan volgt een geur van ozon, scherp en doordringend, terwijl het apparaat een onregelmatig gevormde, zwarte massa uitscheidt.

Nieuwsgierig bekijk ik de hoop materie. Het is een vreemde, amorfe verschijning die zich afzet tegen de strakke esthetiek van mijn wereld. Het is misplaatst, een fout in het geperfectioneerde systeem.

Mijn lippen persen zich samen in een uitdrukking van irritatie, maar ik onderdruk mijn frustratie.

"Foutjes gebeuren," mompel ik tegen mezelf, alsof ik probeer te geloven dat alles in orde is.

De massa werp ik in de recycle-unit en adem diep in, terwijl de spanning in mijn schouders langzaam verdwijnt.

Turend door het raam zie ik het futuristische landschap van Bangkok-Zuid. Zwevende gebouwen rijzen op als kristallen

torens, verbonden door netwerken van lichtgevende bruggen. Onder hen strekken algenfarms zich uit als smaragdgroene tapijten, golvend op de luchtstromen. Zwevende voertuigen glijden geluidloos voorbij, hun oppervlakken reflecterend in het ochtendlicht.

In de verte dansen wolken van microdrones, nauwelijks zichtbaar, bezig met het onderhouden van deze delicate balans.

De lucht is kraakhelder en vrij van onzuiverheden, dankzij de CO<sub>2</sub>-reformers die onophoudelijk hun werk doen. Alles lijkt in harmonie.

Maar vandaag voelt het anders... Zelfs de geur van ozon, een vluchtige herinnering aan de fout van eerder, lijkt in de lucht te blijven hangen.

Terwijl ik mijn datapad controleer, probeer ik mijn gedachten te ordenen. Technologie herstelt zichzelf altijd. Dat is de regel. Alles komt altijd weer goed.

Maar diep vanbinnen knaagt er iets. Een onbestemde onrust die ik niet kan plaatsen.

Mijn blik blijft hangen op de horizon. De perfecte symfonie van mijn wereld roept een herinnering op, een tijd waarin balans geen vanzelfsprekendheid was.



Mijn gedachten reizen terug naar de zomer van 1978... een tijd die nu zo ver weg lijkt, maar toch een warme gloed in me oproept.

De eenvoud van die tijd lijkt nu bijna magisch. Vijftien was ik en bracht mijn dagen door met mijn beste vriend Eric. Terwijl de wereld zich liet meeslepen door discofeesten en de glanzende pakken van Saturday Night Fever, waren wij ver verwijderd van die glitter en glamour.

Onze wereld draaide om circuits en kabels, een eindeloze zoektocht naar mogelijkheden die anderen nauwelijks konden bevatten. Eric en ik waren, zoals ze dat nu zouden noemen, nerds avant la lettre.

Alles wat we in handen konden krijgen, onderzochten we tot in detail. Elk project was een avontuur, maar ook een risico.

Waarschijnlijk komt de zekerheid van mijn huidige wereld voort uit die onvoorspelbare momenten. De fouten, de onverwachte vonken, de gevaren die altijd op de loer lagen. Misschien waardeer ik daarom de voorspelbaarheid van nu zo sterk.

Op een avond, vlak voor het avondeten, besloten we iets nieuws te proberen. Nieuwsgierig friemelde ik aan de printplaat terwijl Eric geconcentreerd bezig was met de bedrading voor de voeding.

Eén verkeerde beweging, en plotseling, knetterend, fel, schoot er een vonk langs mijn vingers.

Een harde knal vulde de ruimte.

"Wat doe je nou weer?!" riep Eric, terwijl hij achteruit sprong.

De lucht vulde zich met de prikkelende geur van verbrand plastic en smeltend metaal. De oscilloscoop, een kostbaar apparaat, flikkerde en stierf. Mijn ogen volgden de rook die uit onze zogenaamde 'computer' opsteeg.

Het duurde niet lang voordat Erics moeder de garage binnenstormde, haar ogen groot van ontzetting. In haar ene hand hield ze een pollepel, in de andere een keukenhanddoek.

"Wat zijn jullie hier in vredesnaam aan het doen?!" vroeg ze, haar stem gevuld met een mengeling van frustratie en bezorgdheid.

Met een schuldbewuste blik keken we naar de werkbank, de rook en uiteindelijk naar haar.

"Experimenteren?" zei ik voorzichtig.

Ze zuchtte diep en wees naar binnen.

"Aan tafel. Het eten is klaar. Jullie kunnen straks wel opruimen."

Binnen stond een bord dampende macaroni met gehakt-tomatensaus. Het was geen culinair hoogstandje, maar het smaakte altijd beter bij Eric thuis. Misschien omdat je het niet zelf hoefde op te scheppen, misschien omdat zijn moeder er net iets meer kruiden in deed, of misschien omdat mijn moeder altijd zei dat zij de allerbeste kok was.

We zaten aan de keukentafel, nog nahijgend van ons avontuur, terwijl Erics vader ons goedmoedig grijnzend aankeek.

Soms denk ik terug aan die zomers met Eric en vraag ik me af: leeft hij nog? Heeft hij voor de pil gekozen?

Met een glimlach denk ik aan hoe eenvoudig keuzes vroeger leken en hoe ingewikkeld ze nu zijn.

---

Net wanneer ik me in die herinneringen wil verliezen, verschijnt er een melding van een inkomend hologram.

Met een gebaar activeer ik mijn holografische interface. Boven de tafel verschijnt het gezicht van Eline, haar ogen stralend zoals altijd.

"Hé, jongedame," zeg ik breed lachend. "Hoe is het daar in Amsterdam? Nog steeds regen?"

Eline trekt een geamuseerd gezicht.

"Natuurlijk, wat denk je? Technologie kan veel, maar zelfs de Nexus kan het weer niet volledig beheersen."

Ze nipt van een glas wijn dat subtiel aan haar kant van de verbinding oplicht.

"Wat speelt er bij jou? Je kijkt zo dromerig.."

Ik leun achterover in mijn stoel.

"Ik dacht net aan Eric. Weet je nog, mijn oude vriend uit 1978? Heb jij ooit gehoord wat er van hem is geworden?"

Eline trekt haar wenkbrauwen op.

"Eric... Je bedoelt die nerd?"

Grinnikend knik ik.

"Die ja! Leeft hij nog? Zou hij de pil nemen? En weet je nog hoe we lachten om die mensen die protesteerden tegen de pil?"

Eline grijnst en nipt van haar glas.

"Ach, sommige mensen blijven nostalgisch. Maar serieus, weet je nog hoe belachelijk het idee van onsterfelijkheid toen klonk? Een stel vissen die ons eeuwig leven gaven?"

Ik grinnik zacht.

"Ja, de bigmouth buffalo. Wetenschappers in Minnesota ontdekten dat deze vissen nauwelijks verouderden. Meer dan honderd jaar oud, en hun telomeren bleven intact. Die ontdekking in 2035 werd uiteindelijk de sleutel tot de pil."

Eline glimlacht opnieuw en neemt nog een slok van haar wijn.

"Ja, zo was het inderdaad... Jouw geheugen is feilloos als altijd!  
Dat je je dat allemaal nog zo goed herinnert!"

Ik haal mijn schouders op.

"Ik gebruik de Memory-Replicator nogal eens. Noem het melancholie of gewoon een fascinatie."

Eline kijkt me peinzend aan.

"Maar serieus, wat denk je dat Latimer nu zou zeggen over onze wereld? Alles draait tegenwoordig in perfecte kringlopen, toch?"

Lachend zak ik achterover.

"Latimers fles... Ja, dat experiment uit 1960 waarin planten zonder externe input overleefden. Ik denk dat hij trots zou zijn. We hebben die blauwdruk vertaald naar alles om ons heen: lichamen, materie, zelfs CO<sub>2</sub>. Niets gaat meer verloren."

Instemmend knikt Eline.

"Ik weet nog dat mensen vroeger raar opkeken van het idee dat je stoel of koffie gemaakt kon zijn van... nou ja, menselijke moleculen. Nu kijkt niemand er meer van op."

"Net zoals ze ooit huiverig waren om wc-water te drinken," voeg ik toe. "Toen het eenmaal gezuiverd werd, was het ineens normaal."

"Dat was vroeger," zegt Eline met een knipoog. "Nu is zelfs dat museumwaardig."

Eline begint te lachen, haar hologram trilt even van plezier.

"Oh, die mafkezen! 'Leven moet eindig zijn!' riepen ze. Kun je het je voorstellen? Alsof sterfelijkheid iets romantisch is...

Maar Eric... geen idee..."

---

Hoofdschuddend denk ik terug.

"De slogans waren hilarisch. 'Natuurlijkheid boven technologie!' En dan die vrouw in Londen... Ze stond daar, met een pilverpakking in haar hand, omringd door een woedende menigte."

Eline neemt een slok van haar wijn.

"Wat zei ze ook alweer?"

"'Wat is natuurlijker dan het verlangen om te blijven leven?'" herhaal ik. "Ze zei het zo kalm, midden in de chaos. Dat is me altijd bijgebleven."

Eline glimlacht.

"Het had iets poëtisch, ondanks de hysterie. Maar serieus, sommige mensen bleven zich verzetten. Weet je nog: Woke? Ze noemden iedereen die de pil nam een 'verrader van de natuur.'"

Schaterlachend herinner ik me dat.

"Oh, dat weet ik nog! Ik zag ooit een groepje in Parijs dat probeerde een Matter-Reformer te vernielen, schreeuwend dat machines onze ziel zouden stelen. Maar ze kregen hem niet eens open!"

Eline proest van het lachen.

"Die dingen zijn letterlijk ontworpen om aardbevingen te weerstaan. Wat een theater. En nu? Zie je iemand nog zonder de pil? Zelfs de grootste sceptici hebben zich overgegeven."

Langzaam knik ik.

"Het is bizar hoe snel de wereld veranderde. Toen ik in 2037 de pil nam, was ik al 73. Mijn lichaam was moe, maar mijn geest... die wilde verder."

Doordringend kijkt Eline me aan.

"En kijk naar je nu. Je ziet eruit alsof je net uit een fitnesscommercial bent gestapt..."

"Dank je," zeg ik droogjes. "Dankzij pluripotente stamceltherapie in pilvorm... Maar ik vraag me soms af: zouden anderen uit die tijd gekozen hebben voor onsterfelijkheid?"

Eline lacht zachtjes.

"Herinner jij je nog Pieter? Die gast die altijd die opgevoerde brommer had en elke week iets brak? Ik vraag me af hoe het

met hem zou zijn... Stel je voor dat hij nog leeft. Hij moet wel flink wat regeneraties hebben doorstaan."

Grijnzend knik ik.

"Pieter? Natuurlijk! Hij reed die brommer alsof hij onsterfelijk was, nog voordat de pil bestond. Altijd in het gips, blauwe plekken of minstens een schaafwond. Als hij de pil heeft genomen, heeft zijn lichaam vast meer reserveonderdelen dan de gemiddelde auto."

Eline proest.

"Of denk aan Ilse. Altijd met die ouderwetse boeken en haar voorliefde voor brieven schrijven. Denk je dat ze ooit is overgestapt op holografisch communiceren?"

Schouderophalend kijk ik haar aan.

"Lastig. Ilse was koppig, weet je nog? Ze vond technologie oppervlakkig. Maar als ze de pil heeft genomen, zou ze vast een hybride oplossing hebben gevonden. Oude en nieuwe wereld samen, net als haar persoonlijkheid."

Eline leunt achterover, haar glas in de hand.

"En die tweeling? Jan en Sjoerd, altijd aan het ruziën? Ik zie Jan nog wel voor me, boos roepend dat de pil onnatuurlijk is, terwijl Sjoerd juist in de rij stond om hem te nemen."

Ik lachte.



"Ja, dat klinkt typisch naar hen. Sjoerd, de avonturier, altijd op zoek naar nieuwe uitdagingen. En Jan... de eeuwige scepticus. Ik vraag me af wie van hen er nog is, als ze überhaupt nog leven."

Eline glimlachte en staarde even nadenkend voor zich uit.

"Het is vreemd om over ze na te denken in deze context. Het lijkt wel alsof ze een tijdperk vertegenwoordigen dat zo ver achter ons ligt."

Ik knikte.

"Soms voelt het nog steeds dichtbij, alsof ze ergens op de achtergrond aanwezig zijn."

Eline's glimlach vervaagde een beetje.

"Sommige mensen kunnen zich niet aanpassen. Misschien wilden ze gewoon vasthouden aan iets dat hen 'menselijk' maakte. Maar goed... jongeman... ik ga slapen, het is hier zes uur vroeger!"

We beëindigden het gesprek.

---

De perfecte symbiose van technologie en natuur is overal zichtbaar, maar in mijn hoofd echoën de woorden van die demonstranten nog steeds.

Vanuit mijn appartement op de 67e verdieping kijk ik uit over een schitterende stad. Jaren van onderzoek hebben de mensheid in staat gesteld zwaartekracht te beheersen.

Glanzende wolkenkrabbers reiken naar de hemel, terwijl transportpods geruisloos over onzichtbare magnetische banen zweven.

Ik zie hoe de stad leeft, een harmonieus samenspel van technologie en natuur. Kristalheldere lucht en fonkelende algenfarms zijn het resultaat van onze technologische vooruitgang, een wereld waarin CO<sub>2</sub> niet langer een vijand is, maar een energiebron.

Deze balans is niet alleen zichtbaar in onze infrastructuur, maar ook in ons dagelijks leven.

Zwevende tuinen boven de straten bieden schaduw en verkoeling, terwijl gebouwen energie opwekken met zonnecellen en windturbines.

Het stadsrumoer, dat ooit het leven in grote steden domineerde, is inmiddels getemperd door akoestische filters, waardoor een bijna rustgevende stilte ontstaat.

Toch vormt de herinnering aan de demonstraties van 2054 een scherp contrast met deze kalmte. Mensen marcheerden door de straten met slogans als "Geen robots, maar bomen!" en "De Nexus voor ons allen!"

Die protesten, hoe chaotisch ook, hebben uiteindelijk geleid tot de technologische perfectie die onze steden nu definieert. Misschien is het maar goed dat een beetje onvoorspelbaarheid blijft bestaan.

Onder de stralende zon is het leven eindeloos. Alles draait om evenwicht, om systemen waarin niets verloren gaat.

Deze volmaakte harmonie is niet vanzelf ontstaan; het is het resultaat van een tijdperk van experimenteren, mislukken en leren. We hebben technologie beheerst, maar alleen door onszelf eraan aan te passen.

Zoals Eline zei: vroeger zou het idee van een gerecyclede tafel, gemaakt van menselijke moleculen, ongemakkelijk hebben gevoeld, maar nu is het volstrekt logisch.

Het idee dat alles deel uitmaakt van een cyclus van hergebruik en transformatie was in het begin bevreedend, maar uiteindelijk onvermijdelijk.

Menselijke moleculen worden biefstuk, net zoals begraven lichamen eeuwen geleden de bomen op het kerkhof voedden.

Het is een symbool van onze vooruitgang, een bewijs van onze technologische verfijning.

---

Mijn gedachten dwalen terug naar de avonden met Eric in zijn vaders garage.

We waren nog kinderen en droomden van machines die alles konden maken wat je maar wilde. Toen was het idee van een apparaat dat voedsel uit het niets creëerde pure sciencefiction.

Het was fascinerend om over te fantaseren, maar nu ben ik dankbaar dat zulke dromen werkelijkheid zijn geworden.

Geen onzekerheid meer, geen frustraties, alleen precisie en comfort.

Ik herinner me hoe we urenlang sleutelden aan primitieve computers, waarbij de geur van verbrande printplaten even vertrouwd was als de geur van koffie nu.

Die tijd had zijn charme, maar het was een wereld vol fouten en improvisatie.

De eenvoud van die avonden verbleekt naast de naadloze perfectie waarin ik nu leef. Het is geruststellend om te weten dat zulke chaos niet meer nodig is.

Destijds betekende falen vooruitgang, maar ik ben blij dat we niet langer hoeven te mislukken om verder te komen.

De balans van nu geeft rust, iets waar ik toen alleen maar van kon dromen.

---

Nu, eeuwen later, is die droom werkelijkheid geworden.

De Matter-Reformer is een onmisbaar onderdeel van het dagelijks leven. De storing van deze ochtend was echter ergerlijk... Ik vraag me af of de Nexus het snel zal oplossen.

Tijdens mijn werk zal ik er vast meer over horen.

Terwijl ik me richting werk begeef, valt mijn oog op een groep mensen die zich verzameld heeft rond een geïmproviseerd podium.

Een vrouw met een megafoon spreekt gepassioneerd, maar het is de man naast haar die mijn aandacht trekt.

Zijn gezicht is getekend door de zon, en in zijn handen houdt hij een oud, beduimd boek omhoog. Zijn stem draagt ver, sterker nog dan de megafoon.

"We hebben onze wereld uit handen gegeven!" roept hij. "We noemen het vooruitgang, maar in werkelijkheid hebben we onszelf ingesloten in een systeem zonder fouten, zonder twijfel, zonder keuzevrijheid. Vraag jezelf af: wat ben je nog zonder de vrijheid om te falen?"

De menigte luistert, sommigen instemmend knikkend, anderen sceptisch. Een paar voorbijgangers versnellen hun pas, alsof ze niet geassocieerd willen worden met deze oproep tot verandering.

Ik blijf kort staan, neem de woorden in me op, maar voel hoe de routine van de dag me alweer meesleurt.

Zijn woorden resoneren op een vreemde manier, maar ik schud ze van me af.

Vrijheid om te falen?

Falen is wanorde.

Falen is wat ons bijna vernietigde!

Toch blijft mijn blik op de man rusten terwijl hij het boek openslaat en een vergeeld stuk papier omhoog houdt.

"Hier, een gedicht van een vrouw die honderd jaar geleden leefde," zegt hij. "Ze schreef: 'De mens is meer dan efficiëntie; het is chaos die schoonheid brengt.' Kun je dat nog begrijpen?"

Hij kijkt de menigte strak aan.

"Of hebben jullie je ziel al volledig aan de Nexus gegeven?"

Iemand uit het publiek schreeuwt: "Wat weet jij daar nou van? Zonder de Nexus zouden we allang niet meer bestaan!"

Het rumoer zwelt aan, maar de man blijft kalm. Zijn ogen lijken dwars door me heen te kijken.

Het voelt ongemakkelijk, alsof hij iets weet wat ik niet weet.

---

Terwijl ik verder loop, begint een jong meisje ballonnen uit te delen.

Op elke ballon staat in felrode letters: "STOP DE NEXUS, START HET LEVEN." De ballonnen lijken misplaatst in een wereld die zo perfect in balans is, alsof ze een kinderlijke eenvoud suggereren die nergens meer past.

Ze kijkt me recht aan en zegt: "Eentje voor jou?"

Haar stem is zacht, maar haar ogen verraden iets diepgaands.

"Dank je," mompel ik terwijl ik de ballon aanneem.

Hij voelt licht in mijn hand, bijna gewichtloos, alsof hij iets wil zeggen dat ik niet kan plaatsen.

Ik loop verder en zie een holografische verslaggever op de hoek van de straat.

"De demonstranten noemen het systeem een 'kooi van perfectie'," zegt ze. "Ze beweren dat het verlies van menselijkheid een prijs is die we niet hadden moeten betalen."

Ze draait zich naar de camera.

"Toch laten statistieken zien dat 95% van de bevolking tevreden is met de huidige balans. Is dit simpelweg nostalgie van een kleine minderheid? Of is het een irrationele angst voor vooruitgang?"

De vragen blijven in mijn hoofd nagalmen terwijl ik het plein verlaat.

Misschien hebben ze gelijk, misschien niet. Maar één ding is zeker: hun woorden, hun onrust, laten een subtiële

dissonantie achter in een wereld die altijd perfect harmonieus leek.

"Ze begrijpen het niet," mompel ik tegen mezelf, terwijl mijn blik valt op een man die fel in discussie is met het hologram van de reporter.

Hij wijst naar de drones.

"Dit is wat er gebeurt als je op ideeën stemt in plaats van op mensen! Een machine bestuurt ons leven!"

Ik schud mijn hoofd.

Waarom blijven mensen zich toch altijd verzetten tegen vooruitgang?

Sinds 2056, toen de Nexus het bestuur overnam, is onze wereld stabielere dan ooit. Geen corrupte politici, geen loze beloftes. Het zelflerende netwerk functioneert simpelweg beter dan wij ooit konden.

Maar in de ogen van de demonstranten zie ik wantrouwen en angst, alsof ze vrezen iets menselijks te verliezen.

Ze komen altijd uit dezelfde hoek: mensen met een lage Earth-Score die klagen over het systeem dat hen beperkt.

De vrouw met de megafoon roept:

"Jullie Nexus mag dan efficiënt zijn, maar hij vervangt niet onze ziel!"



Haar woorden zijn scherp, maar haar stem klinkt alsof ze niet alleen tegen de demonstratie, maar ook tegen haar eigen twijfels strijdt.

Ik blijf staan en luister. Dit is geen gewone ontevredenheid. Het voelt alsof deze mensen proberen vast te houden aan een tijdperk dat allang voorbij is, een tijd waarin technologie hen nog niet volledig had overspoeld.

Zelfs de aarde lijkt zich te hebben aangepast aan onze technologische controle. Geothermische pulsstabilisatoren temperen tektonische spanningen, waardoor aardbevingen gereduceerd worden tot lichte trillingen. Vulkanen laten gecontroleerd hun druk ontsnappen via ondergrondse reservoirs, en hydrodynamische frequentieomvormers zetten tsunami's om in duurzame energie.

Maar toch bestaan er ook nog gevarenczones, bedenk ik me. Gebieden waar de natuur zich aan de technologie onttrekt.

Deze zones, voornamelijk bewoond door mensen met een lage Earth-Score, vormen een grillige gordel rond de evenaar. Het zijn ruige, meedogenloze gebieden waar technologie nooit volledig vat op heeft gekregen. De constante hitte, onvoorspelbare stormen en ontembare natuur maken het leven daar onzeker. De infrastructuur is er primitief, vaak geïmproviseerd, en er is nauwelijks toegang tot de geavanceerde systemen die de rest van de wereld als vanzelfsprekend beschouwt.

Huizen in de gevarenczones zijn opgebouwd uit oude materialen, samengevoegd met wat lokaal voorhanden is: bamboe, wrakhout en schrootmetaal. Er zijn geen Nexus-gestuurde luchtfilters, geen Matter-Reformers die afval in voedsel omzetten. Drinkwater komt uit primitieve condensatiesystemen of met de hand gegraven putten. Elektriciteit, als die er al is, wordt opgewekt door kleine zonnecellen die met tape aan elkaar zijn geplakt.

De bewoners leven van wat ze kunnen vinden of ruilen. Traditionele landbouwmethoden, die in de geavanceerde wereld als achterhaald gelden, zijn hier een levenslijn. Kinderen spelen op stoffige velden met zelfgemaakt speelgoed, terwijl hun ouders zwoegen op de schrale grond.

Elke overstroming, elke storm kan een ramp betekenen. En als zo'n ramp toeslaat? Dan blijft de schade beperkt tot hen, degenen die toch al geen essentiële rol in de samenleving vervullen.

---

Terwijl mijn gedachten afdwalen, stel ik me het leven in die zones voor. Het contrast met mijn eigen wereld is nauwelijks groter denkbaar. Daar heerst geen van de perfecte balans die wij zo koesteren. Het is een wereld van improvisatie, onzekerheid en voortdurende strijd.

Maar hoe hard het ook klinkt, het voelt logisch. De Nexus heeft een eenvoudige waarheid onthuld: wie weinig bijdraagt,

heeft ook minder recht op bescherming. Hun leven in de gevarenzones is een afspiegeling van hun nut.

Een lichte twijfel welt in me op. Is het werkelijk rechtvaardig om hen daar te laten wonen? Maar als ik naar de skyline van de stad kijk, helder en ordelijk, wuif ik de gedachte weg.

De balans die wij hebben bereikt, is te waardevol om in gevaar te brengen. Deze mensen maken deel uit van het systeem, maar aan de randen ervan, waar ze de minste invloed hebben. Het is een compromis, maar een noodzakelijk compromis.

---

Mijn werkdag vliegt voorbij en de avond brengt ontspanning. De Matter-Reformer functioneert weer... gelukkig. Met een glas wijn, wat Franse kazen en een goed gesprek met een oude vriend in Miami verstrijkt de tijd in een oogwenk.

---

De volgende ochtend begint zoals altijd. Tussen 06:30 en 06:45 worden mijn ramen geleidelijk transparant, afgestemd op mijn persoonlijke schema.